

— Азъ бихъ му принелъ още утрѣ въ жертва хекатомба. Азъ не искамъ ни храна, ни баня, ни сънъ. Ще навлечъ чърень плащъ и ще тръгнѣ да се скитамъ по града. Може би, прѣоблечень, азъ ще я намѣрѣ. Азъ съмъ боленъ.

Петроний го погледнѣ съ извѣстно състрадание. Около очитѣ на Виниция, дѣйствително, имаше тъмно-сини пятна, очитѣ му свѣтѣхъ, като на трѣскавъ човѣкъ; необрѣснатата му брада засѣнчваше лицето му, коситѣ му бѣхъ разрошавени, — той изглеждаше, наистина, като боленъ. Ирода и златокосата Евника също го гледахъ съ състрадание, но той ги не забѣлѣжваше.

— Ти имашъ огънь, — забѣлѣжи Петроний.

— Да.

— Слушай ме... Азъ не знамъ, какво срѣдство ще ти прѣдпише лѣкарътъ, но азъ знамъ какъ бихъ постѣпилъ на твое мѣсто: до дѣто се намѣри Лигия, азъ бихъ подирилъ удовлетворение у друга. Азъ видѣхъ въ къщата ти прѣкрасни тѣла. Не ми възразявай... Азъ знамъ какво нѣщо е любовта, разбирамъ, че, когато страстта е внушена отъ една жена, друга не може да я замѣни. Но хубавата робиня все пакъ може да достави макаръ врѣменно развлѣчение...

— Не искамъ! — отговори Виниций.

Но Петроний, който имаше къмъ него искрено расположение и който дѣйствително желаше да облекчи страданията му, захванѣ да мисли, какъ да постигне това.

— Може би твоитѣ робини да те не привличать? — каза той и, като изгледа нѣколко пакти ту Ирода, ту Евника, тури ржката си на бедрото на златокосата гъркиня и продължи: — но погледни тая нимфа. Прѣди нѣколко дена младиятъ Фонтей Капитонъ ми прѣдлагаше въ замѣна за нея нѣколко прѣлестни дѣца отъ Клазоменъ. По-прѣкрасно тѣло не би изваялъ дори и Скопасъ. Азъ самъ не разбирамъ, защо до сега останѣхъ равнодушень къмъ нея. Не зарадъ Хризотемида се въздържахъ азъ! Ето, азъ ти я подарявамъ, земи я у дома си!

Златокосата Евника, като чу тия думи, поплѣднѣ, като платно; като устреми уплашения си погледъ къмъ Виниция, тя съ прѣмиране очакваше отговора му.

Но младиятъ войникъ съпнѣто скочи отъ стола и, като се хвана за коситѣ, заговори бързо, като човѣкъ, който, мѣченъ отъ болестъ, не иска да слуша никакви увѣщания:

— Не, не!... Защо ми е тя, защо ми сѣ всички жени на свѣта... Благодарѣ ти, но азъ се отказвамъ! и ще идѣ да дирѣ по града Лигия. Заповѣдай да дадѣтъ галското на-